

Bo Diddley

By Iggy Pop

نمی‌کرد یک آگورد عوض کند. که این خیلی هوی متاله این خیلی هیپنوتیکه و این‌که این حس و حال «چونه یالا سینه بیرون» رو داشت. اون یه کار بود؛ خاصیت گلوپوری داشت. از لحاظ صدا منو یاد دلتا بلوز می‌اندازد. ملای و شرز؛ ولی بشهر بیاد و صدا رو بالا ببرد و صدایش لعنتی خیلی بلند. صدای خیلی عظیم و فریاد عمیق و بلندی داشت.

بعد مدتی که گیتار می‌زد اول از همه این‌که دست‌های بو از میج تا نوک انگشت‌هاش یک فوت بود. او واقعاً گیتارش رو در کنترل داشت. سازش رو می‌زد و صدای ریتمی که بیرون می‌اد واقعاً تکه. بلایی که الان سر گیتار اومده اینه که الان یک آدم بی بته داریم و یک افکت فاز. زمان هندریکس دونا خط روی هم افتاده بود. هندریکس هر دو را داشت. هم دستش رو داشت. هم افکت فاز. حالا تنها چیزی که دارن یک افکت فازه خیلی از اون‌ها همین‌طورند.

بو دیدلی تأثیر بزرگی روی راک دهه ۶۰ داشت. استونز از آهنگ‌های او زد. یارد برنز: **I am a man**

رو اجرا کردن **Pretty things** آهنگ **Pretty thing** رو زدند. گروه من در دبیرستان به اسم **Iguanas** چندتا از آهنگ‌های بو رو اجرا کرد. مثل **Road runner** و می‌تونم خیلی از بو رو در **Stooges** بشنوی و می‌تونم کاملاً مطمئن باشی که جک وایت حسایی آلبوم‌های بو دیدلی رو مطالعه کرده. من یک تجربه شخصی کوچک با تو داشتیم. یکبار توی وگاس باهانش کار کردم و در دهه ۸۰ و ۹۰ دانش توی هواییم‌ها می‌رفتم. همیشه با درجه یک می‌پرید، همیشه تنه‌ا، با یک کیف و کلاه پلیس‌اش و علامت کلاستر. بنظر من بو و چاک بری هر دو از این ریتم می‌برند که از اون دسته آدم‌هایی هستند که آن قدر آهنگشان رو بقیه اجرا کرده‌اند بی‌اهمیت قلمداد شده‌اند. تأثیر اونا همه‌جا هست و از لحاظ شخصی هم می‌شد تقویت بشن حتماً باید یک کارخانه ماشین‌سازی یا شلوار جین پیدا بشه و یکی از آهنگ‌های اون‌ها رو روی یک فیلم تبلیغاتی‌اش بگذاره تا میرزا قشم‌شاهی جوان بگن که «اوف، چهقدر خوبه» □

any body i could trust

کمیته پدیده هائیکه شایسته از طریق کمیته پدیده هائیکه شایسته

کمیته پدیده هائیکه شایسته از طریق کمیته پدیده هائیکه شایسته

کمیته پدیده هائیکه شایسته از طریق کمیته پدیده هائیکه شایسته

کمیته پدیده هائیکه شایسته از طریق کمیته پدیده هائیکه شایسته

کمیته پدیده هائیکه شایسته از طریق کمیته پدیده هائیکه شایسته

موسیقی «بو دیدلی» عظیمه. عمیقاً تأثیرگذار و هيجان‌انگيز. قدرت شهواني و جنسي افریقا رو داره. انواع و اقسام چیزهای اسرارآمیز توی اون صدا وجود داره. مردم به‌کارهای بو دیدلی گوش می‌کنن و می‌گن: «اوف، می‌تونم بیرون - **bank - de - bank - de - bank - de - bank - de - bank** - می‌رسی؟ ولی به این راحتی‌ها هم نیست. واقعاً چیزهای خیلی ساده می‌زد ولی با اقتداری باور نکردنی. اولین‌بار وقتی رویینگ استونز آهنگ **Mona** رو دوباره اجرا کرده بود اون رو شنیدم عالی بود. پس‌اسلامی نگاه کردم و دیدم نوشته **Ellas Mc Daniel** و فکر کردم: «این دیگه کیه؟» ولی وقتی شروع به آهنگ‌سازی کردم، او کلید من بود. وسعت صدای من خیلی زیاد نبود و آگوردهای کمی هم بلد بودم. بنابراین دنبال راهی می‌گشتم که آهنگ‌سازی کنم و او همان آدمی بود که دنبالش می‌گشتم. خیلی کامل می‌نوشت. آهنگ‌های بسیار به‌یادماندنی بدون شلوغ‌بازی زیاد. پر زرق و برق نبودند. اولاً این‌که هیچ‌وقت خودش رو ادیت